

El tap decisiu!

Kobe Bryant bat el rècord de punts de la temporada i en fa 56 en 34 minuts.

Destrossa el rival, però com que l'equip que té al davant són els

DUTXA FREDÀ

Grizzlies de Pau Gasol, alguns mitjans destaquen abans el

català, que aviat serà notícia fins i tot quan li costi trobar aparcament. Com que hem de trobar-li el costat positiu a tot el que fa, constatem bocabadats que va fer un tap a l'últim tir de Bryant! / NURI FORNS.

Seria absurd discutir sobre si l'NBA és la millor lliga de bàsquet del món. Ho és i amb molta diferència. Però evidentment ja no és el que era. Que Gasol en el seu debut ja sigui un crack

fent millors estadístiques que a l'ACB, que Jordan torni i continuï sent el gran Jordan en tots els sentits —espectacle, expectació...— i que dos europeus com l'alemany Nowitzki (Dallas) i el iugoslau Stojakovic (Sacramento) estiguin entre el top-15 de màxims encistelladors diu poc a favor de la com-

DE RABONA

El bàsquet NBA: qui l'ha vist i qui el veu

com David Robinson o Tim Duncan per què desapareixen? Evidentment l'NBA continua sent l'objectiu de tot gran jugador però el nivell ha baixat moltíssim. Només fa falta observar els jugadors que hi ha a les banquetes de les 29 franquícies de l'NBA. Reflexionem-hi. / XAVI BALLESTEROS

petició. A l'NBA hi ha estrelles. Sempre n'hi haurà però no brillen com ho feien Magic Johnson, Larry Bird o Julius Erving. Per què no surten nous símbols? I els que hi havia

[TRIBUNA COBERTA ANDREU MAYAYO]

Del Milan a president del govern

El 18 de maig del 1994 Silvio Berlusconi afrontava el debat de confiança del seu primer govern al Senat italià. A diferència de la Cambra de Diputats, al Senat el marge entre vots favorables i opositors era molt prim i no podia descartar-se que alguns *franc tiradors* deixessin amb un pam de llengua *Il Cavaliere*. Berlusconi, novell en aquesta esgrima parlamentària, observava l'enrenou amb un cert distanciament, fins i tot hom diria que estava absent i més pendent de l'auricular penjat a cau d'orella. De fet, sabia prou bé que el seu futur en aquell moment s'estava jugant a Atenes i no pas dins de l'hemicicle. De cop i volta demanà la paraula per anunciar que el seu Milan havia apallissat, quatre a zero, el Dream Team de Johan Cruyff en la final de la copa d'Europa. Qui podia negar-li la seva nit de glòria quan la gent omplia les places i els carrers festejant la seva victòria? Tot seguit el Senat donà llum verd al govern Berlusconi per una diferència mínima de dos vots.

Berlusconi havia construït el seu imperi econòmic al caliu de la corrupció política i mafiosa de la societat italiana. A l'aixopluc del seu amic Bettino Craxi, dirigent socialista i president del govern a meitats dels anys vuitanta, es convertí en el magnat de la televisió privada. La galàxia de la Fininvest aplegava cadenes de televisió, grups editorials, productores de cinema, immobiliàries, entitats financeres, empreses de publicitat i, al cap i la fi, societats esportives. Per aquest

Silvio Berlusconi, en la campanya electoral del 2001. / EFE

nou rei Mides la televisió era essencialment espectacle i el més gran espectacle televisiu, segons les audiències, era el futbol. D'aquí l'adquisició del Milan i la transformació de la cultura futbolística.

La Juve sempre guanyava. La passió d'Agnelli pel futbol respon més aviat al símbol identificador de la Juventus amb la FIAT i la ciutat de Torí, que ofería a la majoria de treballadors, principalment els emigrants arribats del sud, un punt de referència i d'integració força

atractiu. No endebades, la Juve sempre guanyava. Mentre la presència d'Agnelli a la llotja presidencial palesava el seu rol de *padrone*, Berlusconi amb el Milan creà la seva pròpia imatge mítica d'empresari que s'ha fet ell mateix i d'home providencial. Berlusconi és la reencarnació de Déu, «una idea triomfant», i els onze apòstols de la pilota, els evangelitzadors de la nova conversa pública. Només cal recordar la presentació espectacular, retransmesa per televisió, és clar, el setembre de 1987, del Milan

de l'era Berlusconi. Amb el temple de San Siro ple de gom a gom, els jugadors baixaren del cel a la gespa en helicòpter al so esfereïdor de la *Cavalcata de les Valquíries* de Wagner (recordeu la banda sonora d'*Apocalypse Now*). Posteriorment, s'aniran celebrant diferents *pasquies* per commemorar les successives copes i s'organitzaran *croades*, com la de Barcelona l'any 1989, per conquerir el sant greal de la copa d'Europa. Amb Arrigo Sacchi d'entrenador el balanç de l'equip *rossonero* del 1987 al 1994 fou, així mateix, espectacular: 4 campionats de lliga, 4 supercopes de lliga, 3 copes d'Europa, 3 supercopes europees i 2 copes intercontinentals.

Del futbol a la política. Davant el buit de poder deixat per una classe política esbandida pels jutges *manetes* i el perill de triomf electoral de l'esquerra, Berlusconi decideix intervenir personalment en la lluita política per defensar els seus interessos.

«*Scendere in campo*», dirà solemnement perquè els ciutadans, convertits en *tifosi*, l'entenguin. En un tres i no res, a través de la seva empresa de publicitat (Publitalia), creà un nou partit polític anomenat, no endebades, Forza Italia, i els seus diputats seran coneguts com els *azzurri*. Berlusconi no sortia a la televisió sinó que *era* la televisió, utilitzava el llenguatge futbolístic i s'apropià de l'únic símbol cohesionador de la identitat nacional italiana: la selecció nacional de futbol.

Andreu Mayayo i Artal.

Professor d'història contemporània de la Universitat de Barcelona